

Одлука којом се доноси Закон о стављању ван снаге Закона о помиловању

Користећи се овлаштењима која су ми дата чланом V Анекса 10 (Споразум о цивилној имплементацији Мировног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је Високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења поменутог Споразума о цивилној имплементацији Мировног уговора; и посебно узевши у обзир члан II. 1. (д) горе наведеног Споразума, према којем Високи представник “пружа помоћ, када то оцијени неопходним, у изналажењу рјешења за све проблеме који се појаве у вези са цивилном имплементацијом”;

Позивајући се на став XI. 2. Закључака Конференције за имплементацију мира одржане у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којем је Савјет за имплементацију мира поздравио намјеру Високог представника да искористи свој коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења Споразума о цивилној имплементацији Мировног уговора како би помогао у изналажењу рјешења за проблеме, како је претходно речено, “доношењем обавезујућих одлука, када то буде сматрао неопходним”, у вези са одређеним питањима, укључујући (у складу са тачком (ц) овог става) и “мјере у сврху осигурања имплементације Мировног споразума на читавој територији Босне и Херцеговине и њених ентитета”;

Позивајући се даље на тачку 12.1. Декларације Савјета за провођење мира, који се састао у Мадриду, 15. и 16. децембра 1998. године, у којој се јасно каже да Савјет сматра да успостављање владавине права, у коју сви грађани имају повјерење, представља предуслов за дуготрајни мир и самоодрживу економију која је у стању да привуче и задржи

стране и домаће улагаче;

Имајући у виду све учињене напоре на остваривању оснажене стратегије за реформу судства како би се ојачала владавина права у Босни и Херцеговини и њеним ентитетима у 2002/03, што је одобрио Управни одбор Савјета за провођење мира 28. фебруара 2002. године, напоре који се, између осталог, огледају у доношењу нових кривичних закона и јачању судских и тужилачких институција у цијелој Босни и Херцеговини;

Констатујући да је Закон о помиловању Босне и Херцеговине, којим је предвиђена могућност да се лице ослободи гоњења, а осуђени извршења казне, ступио на снагу 18. септембра 2004. године;

Констатујући такође да се Законом о помиловању не предвиђа јасан поступак по којем се даје помиловање и да би због тога могло доћи до низа произвољно датих помиловања;

Водећи стога рачуна о потреби да се осигура транспарентност и јавност процеса давања помиловања који ће садржавати стандарде који ће онемогућити да се одлукама извршне власти неоправдано доведу у питање одлуке правосудних институција;

Узевши у обзир и размотривши све наведено, Високи представник доноси сљедећу

ОДЛУКУ

којом се доноси Закон о стављању ван снаге Закона о помиловању

(“Службени гласник Босне и Херцеговине”, бр. 42/04)

који се налази у прилогу Одлуке и чини њен саставни дио.

Тај закон се објављује на службеној интернет страници Канцеларији високог представника и ступа на снагу одмах као закон Босне и Херцеговине, на привременој основи, све док га Парламентарна скупштина Босне и Херцеговине не усвоји у истом облику, без измјена и допуна и без додатних услова.

Ова одлука ступа на снагу одмах и одмах се објављује у
“Службеном гласнику Босне и Херцеговине”.

Сарајево, 26. новембар 2004. године

Педи Ешдаун
Високи представник

Закон о стављању ван снаге Закона о помиловању

Члан 1.

Закон о помиловању (“Службени гласник Босне и Херцеговине”, бр. 42/04) престаје да важи на дан ступања на снагу овог закона.

Члан 2.

Овај закон ступа на снагу одмах и одмах се објављује.